

Кацна една муха на носа на дърваря.

Разгнѣви се мечокътъ. Стисна юмрукъ. Скочи. И така я шиби, че я сплеска върху носа на дърваря.

Скочи уплашенъ и ревна дърварьтъ. Отъ носа му зашуртѣ кръвь.

— Не реви! Азъ я плеснахъ. Нѣма вече да те хапе, — утешаваше го мечокътъ.

— По дяволитѣ мухата! Кой те пита за нея? Носа ми сплеска!

— Вѣрно, брей! Наистина носа ти сплескахъ. Но какво търсѣше мухата на него? — извиняваше се мечокътъ и не можеше да разбере, защо се сърди дърварьтъ.

Т. Харманджиевъ.

СУЛТАНОВИЯТЪ ЗЖБОБОЛЪ.

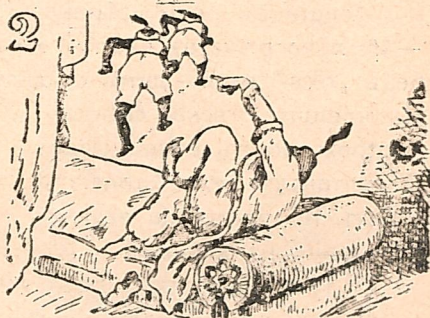
Турска приказка.

Колко точно и да взема,
два-три вѣка има-нѣма,
самъ султанътъ въ Цариграда
отъ зжбъ страшно взе да страда.

лѣкъ за зжба сѣ ще има.
Тичай Ахмедъ съсъ Селима

Щомъ взе зжбътъ да напиря,
падишахътъ запримира
и си мѣсто не намира,
та главата си отъ мжка,
подъ възглавница набѣка.
Нѣкой бързо го научи,
глава съ кърпа да усучи,
ала помощъ не получи.
Зжбъ съ езика се люлѣ,
но пакъ болката вилнѣ.
А султанътъ, капналъ вече,
самъ на себе си отсѣче:
— Щомъ насамъ-нататкъ клима,

при зжбаря, при хекима!
Царска дума две не става,
два арапа полетяватъ,
зжба царски да спасяватъ.
А зжбарьтъ дългобради
безъ „охъ“ всички зжби вади
и на стари, и на млади.
Катъ стигнаха два арапа,
той изулъ бѣ два чорапа
и бѣ почналъ да се кланя.
Но арапи запѣхтяни
викатъ: „Ставай ей, хекиме,
на пжтъ бързо да вървие!“
Зжбарьтъ се пакъ закланя,